

Boros Imre: Köz- és nemzetgazdászok

2014 március 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

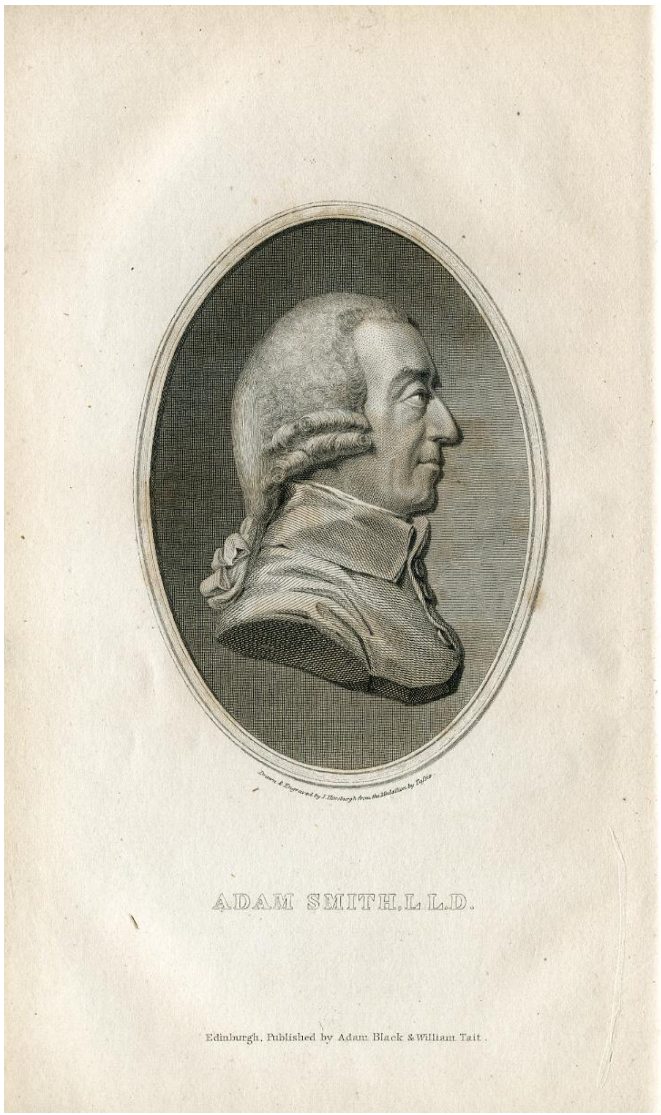
- 0

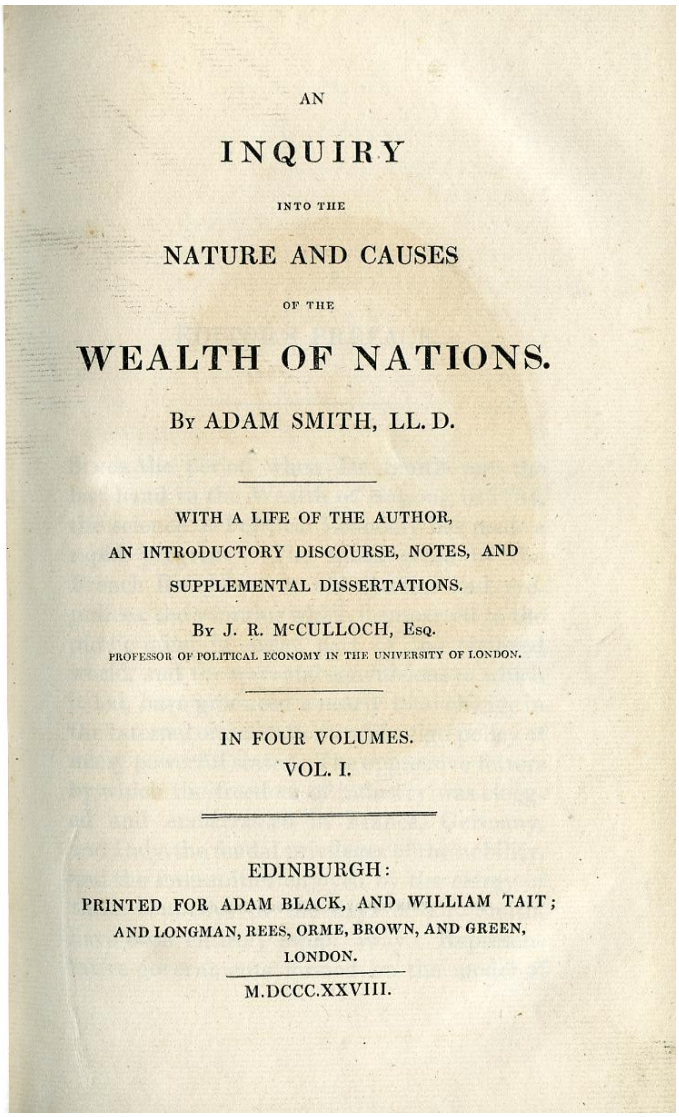
Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Talán a legutóbbi öt évszázadban megtett történelmi utunk a felel?s azért, hogy a hazai gazdasági ügyek tudományos igény? és egyben gyakorlati értelemben is használható elemzésére szakosodott gárda szinte csak néhány évtizede jött létre.

Az elmúlt századokban ugyanis a hazai gazdaság ügyeit jórészt az államhatalomra telepedett külföldi er?k igazgatták saját hasznukat szem el?tt tartva. A gazdaságot szabályozó törvényeket is ennek megfelel?en hozták. A német Volkswirt (magyarul nép- vagy nemzetgazdásznak fordítható) jól kifejezi ennek a hivatásnak a valós lényegét, s olyan személyt sejtet, aki a gazdaság folyó ügyeit népe, nemzete, állama érdekeinek megfelel?en ítéli meg. Nemzetgazdászokra azonban nálunk az el?bb említett okok miatt nem volt szükség. A nemzetgazdász ugyanis annak alapján min?síti jónak vagy rossznak a döntéseket, hogy az általa képviselt országnak (népnek) hasznot hoznak, vagy éppen kárt okoznak.

AN

INQUIRY

INTO THE

NATURE AND CAUSES

OF THE

WEALTH OF NATIONS.

By ADAM SMITH, LL. D.

WITH A LIFE OF THE AUTHOR,
AN INTRODUCTORY DISCOURSE, NOTES, AND
SUPPLEMENTAL DISSERTATIONS.

By J. R. M^cCULLOCH, Esq.
PROFESSOR OF POLITICAL ECONOMY IN THE UNIVERSITY OF LONDON.

IN FOUR VOLUMES.
VOL. I.

EDINBURGH:
PRINTED FOR ADAM BLACK, AND WILLIAM TAIT;
AND LONGMAN, REES, ORME, BROWN, AND GREEN,
LONDON.
M.DCCC.XXVIII.

A mai neoliberális gazdasági elemz?k gyakran hivatkoznak Adam Smith dolgozatára úgy, mint a piaci szabadság alapm?vére. Ennek ellenére még a m? címét is elfelejtik (The Wealth of Nations, azaz A nemzetek gazdagsága). Ennél is súlyosabb hiba, hogy még a mester f? tanítását is figyelmen kívül hagyják. Konkrétan azt az alapvetést, hogy a piaci szabadsághoz óhatatlanul társulnia kell a szerepl?k erkölcsös (nem csalárd) magatartásának.

Az ugyancsak számtalanszor hivatkozott David Ricardo pontosan bemutatta, hogy mikor kölcsönösen el?nyös a nemzetközi kereskedelem, szemben a mai gyakorlattal, amikor az hovatovább nem is szolgál másra, mint egyes országok er?forrásainak leszívására, kölcsönösen el?nyös üzletek helyett pedig a monopóliumok és az azoknak kiszolgáltatott piaci szerepl?k kapcsolatára.

Nálunk az önálló, egyetemi szint? gazdasági képzés csak 1949-ben honosodott meg, azóta pedig közgazdászokat képez. A köz, aminek érdekében azonban gazdálkodni kellene, manapság még inkább homályba vész, mint a rendszerváltás el?tti években.

A rendszerváltás után az egyetemek oktatói egymás sarkát letaposva igyekeztek magyarra fordítani a nemzetközi közgazdászikonok alapmunkáit, illetve ezek valamiféle egyvelegéb?l hazai tananyagot formálni. Ezzel magukévá tették a globalista szemléletet, majd megpróbálták azt a növendékekbe is átültetni. A rendszerváltás el?tt, ha fogyatékosan is, de legalább létezett a nemzeti vagyon fogalma. Aztán az állami vagyon magánosításába úgy ment bele az ország, hogy a vagyontárgyaknak még a leltára sem készült el, számviteli rendr?l és f?ként piaci értékekr?l pedig szó sem volt.

A privatizáció utáni id?kben a külföldi tulajdonba került vagyont is magyarnak tekintik közgazdászaink, az ezzel létrejött termékeket pedig a magyar gazdaság produktumainak. Náluk a GDP a minden, ha az növekszik, akkor remekelünk, ha csökken, akkor meg baj van. A közgazdászt egyáltalán nem érdekli, hogy a GDP értékesítése után az abból származó jövedelem hol csapódik le, ott, ahol megtermelték, vagy a határon túl. Ezért nem érti, hogy a 2010 után csökken? és stagnáló GDP mellett miként lehetett reálbéreket, nyugdíjakat emelni úgy, hogy közben nemhogy eladósodott volna az ország, de még az adósságból is sikerült lefaragni.

A közgazdásznál az a fejl?dés csúcsa, ha a hazánkban megtermelt termékek minél nagyobb hányada „realizálódik a külkereskedelem csatornáiban”. A közgazdászt hidegen hagyja az a tény, hogy a versenyképességet az olcsó hazai bérek alapozzák meg, és nem mi vagyunk ezáltal versenyképesek, hanem a hazánkban m?köd? külföldi cégek, amelyek a nyomott bérek miatt kedvez? árakkal tudnak piacra lépni. A közgazdász szinte belesápad, ha tapasztalja, hogy a pénz értéke nem romlik, hanem stabil, ha a forint er?södik és nem gyengül. Szerinte a gyenge forint jó az exportnak, és az akkor jó mindenkinek. A közgazdász szerint a hazai jegybank nem azért van, hogy a hazai gazdaság pénzigényét kedvez? feltételekkel ellássa, hanem azért, hogy a külföldr?l bepumpált, ott olcsón felvett valutát drága hazai pénzzé konvertálja, majd azt kínálja fel a magyar államnak. Így csináljon olcsó euróból és dollárból drága forintot. Ebben a tevékenységében szerinte a jegybanknak a kormánytól és minden hazai hatalomtól teljesen függetlennek kell lennie. Függnie pedig azoktól kell, akik az olcsó pénzt a drága forint reményében a jegybankba pumpálják.

Mondani is felesleges, hogy a nemzetgazdász a felsorolt tételek ellenkez?jét vallja. Szereti számításba venni a nemzet vagyonát, a GDP-t pedig egy furcsa, érdektelen mutatónak gondolja, viszont szeretné tudni, hogy a nemzet jövedelme miként alakult a rendszerváltás óta. Ehhez azonban nincs szerencséje, mert összehasonlítás csak 1995-t?l van. A nemzetgazdász ujjong az exportért, de csak akkor, ha abból sok hazai jövedelem keletkezik, ezért is firtatja, hogy miként is kereskedünk a külfölddel.

A nemzetgazdász azt gondolja: a hazai jegybank azért van, hogy kedvez? feltételek mellett lássa el a gazdaságot pénzzel. A nemzetgazdász nem büszke, ha a jegybank veszteséges, szemben a közgazdásszal, aki ujjong, amikor kimondja, hogy a jegybank nem nyereségorientált. A nemzetgazdász szerint a pénznek stabil bels? és küls? értékkel kell bírnia, ezért nem szereti az inflációt és a pénz leértékelését sem, szemben a közgazdásszal. Utóbbi szerint a term?föld egyszer? t?kejószág, tehát szabad adásvétel tárgya. A nemzetgazdász nem így érez, ? magyarnak azt a gazdaságot tekinti, aminek tulajdonosai magyar állampolgárok, vagy magyar tulajdonban lév? cégek. A közgazdásznak ez egyáltalán nem számít.

A közgazdászt képzik, továbbképzik, kinevezik professzornak, majd akadémiai tag lesz bel?le, ilyesmi a nemzetgazdásszal nem történik. ? egy ponton egyszer?en csak rájön, hogy a dolgoknak nagyon is más az értelmük. A közgazdászt ünnepli a média, a nemzetgazdászt pedig úgy szerepeltetik, mintha egy egzotikus fogást szolgálnának fel. Kissé idegenkedve. Annyit azonban szerencsére már elért a nemzetgazdász is, hogy végre el lehet róla mondani, miféle. Ez nem sok, de talán nem is kevés, még akkor sem, ha err?l hivatalos diplomát nálunk még nem állítottak ki.

Boros Imre - magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló